

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/587/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210610
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5612210610.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - zastúpená Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 5. septembra 2013 č. k. 4C/170/2012-95, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ť o v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom zo dňa 05. 09. 2013 č. k. 4C/170/2012-95 žalobu zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Súd konštatoval, že v prejednávanej veci si navrhovateľ uplatnil návrhom vedeným pod sp. zn. 4C/170/2012 náhradu majetkovej škody v sume 125 eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch v sume 756,04 eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16. 08. 2010, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (§ 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučného poriadku“), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Ďalším návrhom vedeným pod sp. zn. 7C/217/2012 si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody v sume 125 eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch v sume 477,60 eur tiež z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16. 08. 2013, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Podľa súdu ust. § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“) nedefinuje pojem nesprávneho úradného postupu, nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonu v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom.

Keďže žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná pred 01. 06. 2011, konkrétne dňa 06. 08. 2009 (vec sp. zn. 4C/170/2012), resp. 28. 12. 2009 (vec sp. zn. 7C/217/2012), z dikcie citovaného ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku) potom vyplýva, že po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu súd do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora vykonaním exekúcie. Pri veci sp. zn. 4C/170/2012 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 06. 08. 2009, pričom súdnemu exekútorovi bolo vydané poverenie dňa 21. 01. 2010 po tom čo súdny exekútor súdu predložil zmluvu o úvere. Pri veci sp. zn. 7C/217/2012 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 28. 12. 2009, pričom súdnemu exekútorovi bolo vydané poverenie dňa 09. 04. 2010. Teda pokiaľ navrhovateľ svoju žalobu po skutkovej stránke odôvodnil tým, že súd mal rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, jeho tvrdenie sa nepreukázalo ako pravdivé. V sporovom konaní je súd viazaný skutkovými dôvodmi popísanými v žalobe, preto súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) tak, že odporcovi, ktorý bol vo veci úspešný, právo na náhradu trov nepriznal, keďže tento si náhradu trov konania uplatnil, avšak nevyčísľil ich do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia a iné trovy konania mu zo spisu nevyplývajú. V takom prípade súd nie je podľa § 151 ods. 2 O. s. p. viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodom odvolania bližšie uviedol:

Pokiaľ z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v prítomnosti odporcu a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., preto že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, tak poukazuje na to, že podal elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania. V tejto žiadosti poukázal na skutočnosť, že súdu boli v návrhu oznámené skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia daného okresného súdu vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci. Na základe týchto skutočností mal súd postupovať podľa ust. § 15 O. s. p. a predložiť vec na rozhodnutie predsedovi súdu, a ten vzhľadom na ust. § 12 O. s. p. mal predložiť vec na rozhodnutie o jej pridelení inému súdu. Navrhovateľovi však nebolo vôbec predložené rozhodnutie o vylúčení, resp. o nevyhlúčení sudcov okresného súdu. V prípade nevyhlúčenia sudcov, by sa bol bránil ochrany svojich práv na prejednanie veci pred zákonným sudcom sťažnosťou na ústavnom súde. Bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia, bola však možnosť obrany voči prejednaniu veci pred zákonným sudcom odňatá a celkom zmarená. Aj táto okolnosť svedčí o tom, že jeho tvrdenia o vylúčení sudcov súdu, ktorý spôsobil navrhovateľovi škodu, ktorej náhrady sa domáha v tomto konaní sú relevantné a opodstatnené a všetci sudcovia tohto súdu majú byť z konania a rozhodovania vylúčení. Navrhovateľ teda riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhľadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v

oblasti zachovávaného práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Súd sa podľa navrhovateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzajúc z mylného skutkového stavu súd bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Navrhovateľ tiež tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napríklad navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní a nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Ako je zrejmé, nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nie len v jednej z nich. Konajúci súd sa musel preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Záver súdu, že exekučný súd konal priebežne a bez zbytočných prietahov z vykonaného dokazovania nevyplýva, práve naopak, prietahy sú z vykonaného dokazovania zrejmé.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Preskúmaním veci podľa odvolacieho súdu okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového

súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní navrhovateľ namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolačný súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie navrhovateľa, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. I. 11 spisu). Z obsahu spisu okresného súdu tiež vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 12. 02. 2012 č. k. 7NcC/71/2012-16 nevylúčil Mgr. Zuzanu Bajlovú z prejednávania a rozhodovania veci aktuálne vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 4C/170/2012. Rovnako sudkyňu nevylúčil ani z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp. zn. 7C/217/2012 (uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. 01. 2013 č.k. 7NcC/27/2012-25). Nad rámec uvedeného odvolačný súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolačný súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Aplikčná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Navrhovateľ v súvislosti s postupom okresného súdu v odvolaní namietal: - riadne a včas požiadal o zrušenie (odročenie) pojednávania z dôležitého dôvodu, - nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svojej rozhodnutie.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 27. 03. 2013 pojednávanie. E-mailom došlým súdu dňa 26. 03. 2013 bol doručený súdu zo strany splnomocneného zástupcu navrhovateľa návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, ktorého súčasťou bol návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o prerušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci. Okresný súd pojednávanie odročil na neurčito za účelom doplnenia emailového podania a rozhodnutia o procesnom návrhu navrhovateľa. Následne uznesením zo dňa 19. 04. 2013 č.k. 4C/170/2012-61 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. V dôsledku podaného odvolania zo strany navrhovateľa Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 28. 06. 2013 č.k. 6Co/275/2013-82 uznesenie okresného súdu potvrdil. Na deň 05. 09. 2013 okresný súd určil opäť pojednávanie. Navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca prevzali predvolanie dňa 19. 08. 2013. Podaním došlým súdu dňa 04. 09. 2013 o 17.47 hod. splnomocnený zástupca navrhovateľa požiadal o ospravedlnenie neúčasti na tomto pojednávaní a o odročenie tohto pojednávania na iný vhodný termín to z dôvodu, že v určenom čase boli vytyčené pojednávania týkajúce sa navrhovateľa pred Okresným súdom Nitra senát 9C a 7C na 05. 09. 2013 o 08.15 hod. do 14.15 hod, pričom klient trvá na jeho účasti a vylučuje substitúciu. Okresný súd vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania a

splnomocneného zástupcu navrhovateľa. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že konal a rozhodol napriek žiadosti navrhovateľa a jeho splnomocneného zástupcu o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s iným pojednávaním, keď dospel k záveru, že kolízia pojednávania splnomocneného zástupcu navrhovateľa s iným pojednávaním nie je dôvodom pre odročenie pojednávania, aký má na mysli ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Súd pritom prihliadol na zásadu hospodárnosti konania a právo účastníka na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov a v primeranej lehote.

S poukazom na uznesenie NS SR sp. 3 Obdo 11/2013 prekážka alebo iná okolnosť musí predstavovať „dôležitý dôvod“. Príčina, prečo sa účastník pojednávania zúčastniť nemôže a z ktorej dôvodu žiada o odročenie pojednávania sa musí s ohľadom na jej povahu vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti.

Podľa odvolacieho súdu navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca (advokát), ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa toho nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tvrdenie o kolízii s iným pojednávaním navrhovateľ ničím nepreukázal. Okrem toho krajskému súdu je z úradnej činnosti známe, že predmetná advokátska kancelária splnomocneného zástupcu navrhovateľa disponuje viacerými osobami spôsobilými poskytnúť právne zastúpenie navrhovateľovi na pojednávanie v danej veci a to okrem advokátov aj viacerými advokátskymi koncipientami pričom z návrhu na odročenie pojednávania nevyplynulo z akých dôvodov sa pojednávania na okresnom súde nemohla zúčastniť ani jedna z týchto osôb. Navyše je súdu známe, že navrhovateľ podal v rovnakom čase veľký počet návrhov na všetky okresné sudy v Slovenskej republike, preto je pravdepodobnosť vzniku kolízie jednotlivých pojednávanií na rôznych súdoch veľmi vysoká. Vzhľadom na uvedené sa žiadosť splnomocneného zástupcu navrhovateľa javí ako špekulatívna, keďže z nej vyplýva snaha zástupcu akýmkoľvek možným spôsobom dosiahnuť odročenie pojednávania a oddialenie rozhodnutia vo veci samej. Vychádzajúc z uvedeného bol aj odvolací súd toho názoru, že dôvody uvádzané navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p.

Tým si navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Okrem toho podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným navrhovateľom (č. I. 2 spisu sp. zn. 4C/170/2012, 7C/217/2012) prečítaním listín z pripojených exekučných spisov (sp. zn. 3Er/574/2009, sp. zn. 7Er/119/2009), ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Vzhľadom na uvedené neexistoval podľa odvolacieho súdu dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne Mgr. Zuzany Bajlovej z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci a preto nerozhodoval vec vylúčený sudca. Okresný súd v danom prípade vykonal tiež dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Ďalej navrhovateľ tvrdil, že nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote, bol bezdôvodne nečinný a spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní. Nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíval v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich a súd sa mal vysporiadať so všetkými vytykanými zločkami.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že súd prvého stupňa konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, odvolací súd poukazuje na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku zákonom stanovené lehoty na vydanie poverenia neboli dodržané. Tvrdenie navrhovateľa o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s omeškaním viac ako 410 dní u veci sp. zn. 4C/170/2010 a viac ako 259 dní u veci sp. zn. 7C/217/2012 sa však ukázalo ako nepravdivé. So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS

86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto je nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to učinil v tomto konaní aj okresný súd. Keďže nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) nebol dôvod zaoberať sa ďalšími predpokladmi, t.j. škodou a príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, resp. mu ani žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.